

Vicent Sanz, [Triticària](#), bloc personal, [9 de setembre de 2009](#)

El músic del bulevard Rossini

He llegit amb fruïció creixent *El músic del bulevard Rossini*, de Vicent Usó, obra que va ser finalista del premi Sant Jordi de 2008. Allò que al començament sembla una novel·la psicològica de viaranys recaragolats va prenent cos i definint-se de la mà d'una veu narrativa amb personalitat que culmina una dura història de rabiosa actualitat acomplint les expectatives que justament va generant en el lector al llarg de 185 pàgines.

Malgrat la projecció de l'autor, també en el camp de la narrativa juvenil, encara no n'havia llegit cap llibre i l'aproximació que n'he fet diguem que per raons professionals, va portar-me a llegir aquest llibre. Vicent Usó és un escriptor amb ofici, bregat en un medi literari costerut com és, en apariència paradoxalment, la Plana de Castelló. Periodista en un mitjà tan diguem-ne nostrat com el diari *Mediterráneo*, exerceix una tasca creativa en català del tot ferma en actitud i en resultats estètics. *Rossini* és un nom amb unes clares ressonàncies musicals i serveix a l'autor per llançar un ham al lector cosmopolita i atraure'l cap a aqueixa petita ciutat que és la Vila, transposició literària de Vila-real, que és l'escenari per antonomàsia de les ficcions d'Usó i que al meu entendre ocupa un lloc destacat en la concepció del món que transmeten les seues novel·les. La Vila és sempre aquesta projecció d'una ciutat valenciana real i això, en la ploma d'un dels seus fills escriptors que hi professa una vinculació personal com possiblement només s'entenga en aquestes latituds, confereix a la història contada una especial caracterització. I això que, com hem dit abans, d'entrada el títol suggereix tot el contrari.

El músic del bulevard Rossini narra la peripècia d'un músic polonès que per raons personals i econòmiques fa cap a la Vila amb unes expectatives pròpies de l'immigrant desarrelat del seu país que viu en l'engany que li proporcionen aquells que se n'aprofiten. El personatge, que al començament es mou entre el geni de la seua música i una inestabilitat emocional acusada, va adquirint gruix a mesura que el narrador en va descobrint la història i fent-la avançar cap a un descabdellament dramàtic, que porta de l'art sublim i les possibilitats vitals de la joventut a l'aterratge forçós en la crua realitat, de la qual, d'altra banda, el narrador no s'allunya en cap moment.

Segurament és aquesta veu narrativa l'element diguem-ne tècnic més destacable de la narració. No és usual que en la novel·la actual el narrador s'adrece al lector tal com ho feia Dostoievski: fent-se evident en el text, amb digressions del fil narratiu i tot si ve al cas. Encara més: la veu narrativa empra tot un seguit de dites i sentències de saviesa que aquí sembla popular per dotar de contingut significatiu les accions dels personatges. Ve a ser com la veu d'un personatge més de la Vila, que refereix la història com ho podria fer un dels parroquians del bar Remigi o una de les clientes de la merceria de l'oncle Filibert, és a dir, amb totes les característiques de la més depurada sensibilitat valenciana. Lluny de la tipicitat, el resultat és una veu encertadíssimament actual. Una veu que acaba captivant el lector amb els seus judicis de valor sobre una peripècia vital en què l'autor hi ha sabut afegir la dosi perfecta de passió per portar el lector fins al final de tot pendent d'un desenllaç d'aquells que el deixen amb ganes de continuar llegint.

Una novel·la de títol suggerent i lectura assequible i apassionada, que demostrin el mestratge de l'autor i inviten a seguir-ne la trajectòria.